

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I § 7 i Lov Nr. 3 af 5. Januar 1914 om Udnævnelse af en Forligsmand i Arbejdsstridigheder er det bestemt, at Loven gælder indtil 1. April 1918, og at der ved Begyndelsen af den sidste Rigsdagssamling forinden Lovens Udløb af Indenrigsministeren skal fremsættes Forslag om dens Fornyelse eller Revision.

Den nævnte Lov har afløst den tidligere Forligsmandslov Nr. 82 af 12. April 1910, der blev udarbejdet paa Grundlag af en Indstilling fra et af Repræsentanter for Arbejdsgivernes og Arbejdernes Hovedorganisationer bestaaende Fællesudvalg af 17. August 1908. Da der for Tiden af Ministeriet er nedsat et ganske lignende Udvalg til Revision af Lov Nr. 81 af 12. April 1910 om Oprettelse af en fast Voldgiftsret, har Ministeriet ved Henvendelse til dette Udvalg søgt Oplysning om, hvorvidt der i Arbejdsgiver- og Arbejderkredse næres Ønsker om Ændringer i den gældende Forligsmandslov. Udvalgets Svar paa Ministeriets Henvendelse findes aftrykt som Bilag 1 til dette Lovforslag. Ministeriet har dernæst forespurgt Forligsmanden, om der efter hans Formening er Grund til at foreslaa Ændringer i den gældende Lov, og har derefter fra Forligsmanden modtaget den som Bilag 2 til Lovforslaget aftrykte Skrivelse.

Som det fremgaar af disse Bilag er det nævnte Udvalg og Forligsmanden enige om at foreslaa, at der i Lovforslaget optages en til § 273, 1ste Stykke, i Retsplejeloven af 11. April 1916 svarende Bestemmelse om, at der ikke maa udstedes Attester eller føres Vidner om, hvad der af Parterne tilstaas eller foreslaas under de af Forligsmanden ledede Forhandlinger, medmindre det vedtages af begge

Parter og udgør Punkter af Forliget. En saadan Bestemmelse vil formentlig være formaalistjenlig, idet den maa antages at ville medføre, at Parterne med større Aabenhjertighed fremkommer med Forslag, der kan fremme Forligsforhandlingerne. Ministeriet vil derfor kunne slutte sig til det af det nævnte Udvalg og Forligsmanden fremsatte Forslag, og som Lovforslagets § 6 har man derfor foreslaaet optaget en til Retsplejelovens § 273, 1ste Stykke, svarende Bestemmelse. Den nævnte Paragraf i Retsplejeloven svarer til den i Forordningen af 10. Juli 1795 § 41, 1ste Stykke, indeholdte Bestemmelse, og ved at benytte de i Retsplejelovens § 273, 1ste Stykke, anvendte Udtryk, vil man derfor opnaa, at de Afgørelser, hvorved Bestemmelsen i Forordningen af 10. Juli 1795 § 41 i Tidens Løb er fortolket, vil kunne blive vejledende, saafremt der maatte opstaa Tvivl om Forstaaelsen af den ovennævnte Paragraf i Forligsmandsloven.

Forligsmanden og det af Ministeriet til Revision af Voldgiftsretsloven nedsatte Udvalg har ikke ment at burde foreslaa andre Ændringer i den gældende Forligsmandslov end den anførte, og Ministeriet har da heller ikke ment at burde stille Forslag om, at Loven ændres paa andre Punkter. Man har derfor ogsaa anset det for rettest i Lovforslagets § 8 at optage en til § 7 i den gældende Lov svarende Bestemmelse om, at Loven kun skal gælde i 4 Aar — indtil 1. April 1922 —, og at der i den sidste Rigsdagssamling forinden Lovens Udløb af Indenrigsministeren skal fremsættes Forslag om dens Fornyelse eller Revision.